

Wonderen in Lourdes

'Dankzegging voor bekomene genezing', 'Ten dank voor de genezing van ons dochttertje', 'Hartelijk dank O.L.Vr. voor de genezing van ons dochttertje Lucie'. Bij meerdere Lourdesgrotten ben ik bordjes van email en gedenkplaten van steen tegengekomen met dergelijke opschriften. Aan Maria worden genezingen toegedicht. Dat begon al vroeg in Lourdes zelf. De eerste door de kerk officieel erkende onverklaarbare genezing dateert van 1858, het jaar waarin Maria aan Bernadette verscheen. Niet dat de wonderlijke genezingen talrijk zijn: hoewel er sindsdien zeventienduizend verzoeken tot erkenning ingediend zijn, heeft de kerk slechts tweeënzeventig genezingen als onverklaarbaar en wonderlijk erkend. De laatste erkenning vond plaats in 2024. Het betrof de genezing van John Traynor, een Engelse soldaat die in de Eerste Wereldoorlog invalide raakte en in 1923 in de baden van Lourdes genezing vond.

Aan een erkenning gaat gedegen onderzoek vooraf. Daarvoor is in Lourdes het *Bureau des Constatations Médicales*, het Bureau van de medische vaststellingen, opgericht. Het bureau geeft alleen een fiat af indien een genezing werkelijk onverklaard is 'in de huidige situatie van wetenschappelijke kennis'. De zorgvuldigheid blijkt onder andere hieruit, dat in bijna 130 jaar slechts één procent van de verzoeken gehonoreerd is. De vele bordjes en gedenkplaten elders getuigen ervan, dat gelovigen daar anders over dachten en denken.

Even Maria groeten

Aan de voet van de Cauberg, sinds 2003 finishplaats van de Amstel Gold Race, bevindt zich, in de rotsen uitgehouwen, een van de grootste Lourdesgrotten van Nederland. Het is een vrijwel exacte kopie van de 'echte' grot aan de voet van de Pyreneeën. Aan de andere kant van Valkenburg is nog een grot. Zo groot als de ene grot is, zo bescheiden is deze.

Ik fiets van de Cauberg naar de aangegeven plaats en stuit op een hekwerk rond een vervallen klooster. Een gigantisch complex met dichtgetimmerde ramen en ingegooide ruiten. Daken zijn ingestort. Het verval druipt langs de muren. Aan het eind van de negentiende eeuw werd het klooster gebouwd voor Duitse Jezuïeten. In de Tweede Wereldoorlog huisvestte het complex de Reichsschule voor Jongens, een nationaalsocialistische eliteschool voor middelbare scholieren. Aan het einde van de oorlog deed het gebouw dienst als geallieerd hospitaal. Later vestigden zich de Zusters Franciscanessen van de Heilige Jozef er. Zij runnen er een bejaardenhuis. Sinds 1985 staat het enorme pand leeg. Een veelbewogen geschiedenis van nog geen honderd jaar.

Zal ik over het hek klimmen? Maar nee, dat is niet nodig. Even verderop is een toegangshek. Naast het klooster is een nieuw onderkomen voor de laatste zusters gebouwd. Ik bel aan en vraag naar de Lourdesgrot.

"Die is daar in de tuin," duidt een oude zuster me. Ik moet lang zoeken in de mooi aangelegde kloostertuin. Na nog een keer vragen vind ik Maria. Aan haar voeten knielt een kleine Bernadette. Er staat een zuster in gedachten verzonken. Ik blijf op een afstand staan.

"Elke dag even Maria groeten," zegt ze, als ze me opmerkt. Ze draait zich om en loopt langzaam weg, de handen op haar rug. Zachtjes wiegt haar rozenkrans mee.

Ik ga op het bankje tegenover Maria zitten. Ze is afgedekt met perspex. Het zonlicht maakt daardoor mooie figuren rond haar hoofd. Klein en intiem is deze plek, op een steenworp afstand van het vervallen kloostercomplex. Tegen de muren roesten regenpijpen. Het contrast tussen de serene tuin met de bescheiden Mariagrot en het machtige gebouw even verderop kan niet groter zijn. Het contrast symboliseert het eens zo Rijke Roomse Leven en wat er nu van over is. En dat laatste is niet slecht, zoals de beschutte tuin bewijst.

